

Bereti Gábor

Vígasztalom P. Kleet

Miközben P. Kleet vigasztalom,
a Nap rostos, spórák árnyéka mögül
egy angyal bámul ránk –,
szemében az árvaság szomorú,
lemondó tekintete.

De P. Klee csak mondja, mondja:

Hej, be nagy kincs feketék közt
a szőke haj.

Én meg folyvást csak vigasztalgotok.

Mert hogy én, mondja,
a szőkék közt, fekete vagyok.

A relatív remény

Mikor a Hold lázhideg arca megrepedezett,
mert sündisznólabdák szurkálták a levegőt,
apró, borostás zajok bújtak ki a földből.
Majd az elapadt, mocsaras tenger
korhadó szikláin – akár a szél szaggatta
rongyos vitorlák –, fönnakadt néhány
színtelen, elvékonyodó kiáltás.
Fönnakadt néhány szédülős, fakó hang
még abból az időből,
amikor P. Klee,
szívében a kentaurok lebegő reményével
megkérdezte:
Hát akkor most belevágunk, barátom . . . ?